

Da hun lang Tid efter nedskriver denne Samtale, er det tydeligt, at hun ser anderledes paa ham og paa sig selv, thi hun fortsætter vemodigt:

„Jeg mindes mine sidste Ord hin Morgen,
som efter Aars Forløb du tydeligt
maa mindes Dørens Knirken efter den,
der bragte saadant skæbnesvangert Budskab,
at aldrig mer dit Sind blev let som før.
Hans Blik, den tavse Dirren om hans Mund,
var Flammeglimt, der brændte mine Ord
dybt ind i Mindet, ej for deres Skyld,
o nej! for hans. — Og dog, jeg ved saa godt,
han elsked' ikke mig, jeg ikke ham,
og hvad jeg dengang talte, var kun Sandhed,
og derfor skal det ikke angres nu.“

Men hvis de bedre havde kunnet forstaa hinanden, hvor ganske anderledes vilde da ikke Livet have formet sig for hende; hun kunde have været

„mer glad, mer ukendt, ikke saa forladt,
og bedre vist, en Kvinde, om hvis Hals
Børn klynged' sig og holdt mig trygt ved Jorden.
Ak, Ranker, der kan bære saadan Frugt,
er stolte ved at bøjes under den,
mens Palmen vokser rank i Ørkensandet.“

Hun synes, Romney var haard imod hende, men udbryder alligevel:

„Dog, hvor var ikke Romney Leigh en Mand!
heroisk, kongelig! han rager op
over de lange Aar, som skilte os,
end højere for hvert et nyt, som svinder.“

Tanten bliver opbragt, da hun hører, at Romney har faaet Afslag, og søger med Strenghed at bringe sin Niece til Fornuft. Der følger nu en for den unge Pige højst pinlig Tid; men Tantens pludselige Død forandrer alt. Nu har Aurora sin Frihed og tager til London, hvor hun lever nogle Aar, studerer og skriver. Kritiken modtager hendes første Digte med overbærende Velvilje; men efterhaanden som hun udvikler sig, vækkes Selvkritikken hos hende, og hun forkaster dem.

„Saa sprætted' op jeg alle mine Digte,
men fandt knap Spor af Blod paa Knivens Od,
jeg saa, at Hjærtet i dem ikkun ligned'